

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-1163/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Brankici Bobšić, u pravnoj stvari tužitelja Ivana Sekola iz Zagreba, Jačkovina 124, OIB: 51414728780, zastupanog po punomoćniku Goranu Devrnji, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d. iz Zagreba, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupanog po punomoćniku Andreju Šooši Maceljskom, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Šooš Maceljski, Mandić, Stanić & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon glavne i javne rasprave zaključene 24. rujna 2026. u prisutnosti tužitelja i zamjenice njegovog punomoćnika odvjetničke vježbenice Lee Korone, te zamjenice punomoćnika tuženika odvjetničke vježbenice Nike Dabetić, dana 30. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba čl. 12.3. Ugovora o kreditu broj 9010990035 od 1. veljače 2006., sklopljenog između tužitelja Ivana Sekola i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,00 % (slovima: jedan posto) od iznosa kredita i premiju za osiguranje kredita u visini od 2,50 % (slovima: dva cijelih pedeset posto) sukladno odluci Banke o kreditiranju građana."

II. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 546,15 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 23. veljače 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi utvrđenoj u odredbi čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne

operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 1.419,18 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 23. veljače 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi utvrđenoj u odredbi čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, te od 30. prosinca 2023. do isplate, po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 923,23 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30. rujna 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 19. veljače 2025. ovom sudu podnio tužbu protiv tuženika u kojoj je naveo da je 1. veljače 2006. s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 9010990035, kojim mu je tuženik odobrio kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 85.129,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Nadalje je naveo da ga je odredbom čl. 12.3. predmetnog Ugovora tuženik obvezao na plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje i u kojem postotku tuženik tereti tužitelja, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, te smatra da isto navedenu obvezu tužitelja, kao potrošača, čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, a posljedično i nepoštenom i

ništetnom. Isto tako tužitelj je naveo da sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe čl. 81. st. 1. i st. 2. te čl. 82. t. 10. Zakona o zaštiti potrošača, s obzirom na to da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženik kao jača ugovorna strana, te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem, a kojom je tužitelju nametnuta obveza sa čijim sadržajem nije bio upoznat, niti je o njoj mogao pregovarati i utjecati na sadržaj iste. Tužitelj je, također, naveo da zbog iznesenog nije mogao komparirati visinu naknade s drugim kreditorima, niti odvagnuti koja mu je opcija u svojoj ukupnosti povoljnija. Istaknuo je da mu je tuženik odobrio jedan iznos kredita, a da mu je faktički isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ga prilikom isplate kredita za iznos od 546,15 EUR (851,29 CHF), nametnuvši mu apstraktnu ulaznu naknadu. Povrh toga tužitelj je naveo da je tuženik, nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je naplatio iz kreditiranog iznosa, obračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle s uračunatom ulaznom naknadom, iako mu je faktički isplatio drugi, manji iznos kredita. Stoga tužitelj smatra da je na taj način tuženik prouzrokovao neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, na štetu tužitelja.

2. U tužbi je tužitelj, također, naveo da ga je odredbom čl. 12.3. predmetnog Ugovora tuženik obvezao na plaćanje naknade za osiguranje kredita kod osiguravajućeg društva, bez da mu je prethodno, a niti naknadno, jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih uvjeta, od čega se isti sastoje, zbog čega baš u tom postotku tereti tužitelja, u kojem periodu i konačnom iznosu, kod kojeg osiguravajućeg društva, te ima li korisnik kredita mogućnost odabira želi li osigurati predmetni kredit i kod kojeg osiguravajućeg društva. Stoga tužitelj smatra da isto njegovu navedenu obvezu kao potrošača čini, također, neodređenom i neodredivom, a posljedično i nepoštenom i ništetnom. Istaknuo je i da sporna odredba odgovara pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe čl. 81. st. 1. i st. 2. te čl. 82. t. 10. Zakona o zaštiti potrošača s obzirom na to da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu Ugovora kojeg je sastavio tuženik kao jača ugovorna strana, te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem, a kojom je tužitelju nametnuta obveza s čijim sadržajem nije bio upoznat, niti je o njoj mogao pregovarati i utjecati na sadržaj iste. Tužitelj je, također, naveo da zbog iznesenog nije mogao komparirati visinu naknade niti s drugim kreditorima, niti drugim osiguravajućim društvima te sam odvagnuti koja mu je opcija u svojoj ukupnosti povoljnija. Stoga smatra da je tuženik na taj način prouzrokovao neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, na štetu tužitelja. Istaknuo je da mu je tuženik odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove osiguranja kredita kod osiguravajućeg društva, teretivši ga prilikom isplate kredita za iznos od 1.419,18 EUR (2.212,08 CHF), nametnuvši mu naknadu za osiguranje kredita. Povrh toga, tužitelj je naveo da je nakon isplate i terećenja po osnovi naknade za osiguranje kredita koju je tuženik naplatio iz kreditiranog iznosa, tuženik obračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle s uračunatom naknadom za osiguranje kredita, iako mu je faktički isplatio drugi, manji iznos kredita, te da je i na taj način prouzrokovao je neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, na štetu tužitelja.

3. Slijedom navedenog, tužitelj tužbenim zahtjevom traži da se utvrdi ništetnom odredba čl. 12.3. Ugovora o kreditu broj 9010990035 od 1. veljače 2006., sklopljenog između tužitelja i tuženika, koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u

visini od 1,00 % (slovima: jedan posto) od iznosa kredita i premiju za osiguranje kredita u visini od 2,50 % (slovima: dva cijelih pedeset posto) sukladno odluci Banke o kreditiranju građana.". Tužitelj, nadalje, tužbenim zahtjevom od tuženika potražuje s osnove naknade za obradu kreditnog zahtjeva isplatu iznosa od 546,15 EUR, te s osnove naknade za osiguranje kredita isplatu iznosa od 1.419,18 EUR, sve sa zakonskim zateznim kamataima tekućim od 23. veljače 2006. do isplate, uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskim zateznim kamataima tekućim od presuđenja do isplate.

4. U odgovoru na tužbu tuženik je istaknuo pragovor naznačenoj vrijednosti spora jer smatra da je istu tužitelj suviše visoko odredio. Nadalje je istaknuo i prigovor zastare u odnosu na istaknuti regresni zahtjev, odnosno tužiteljevo potraživanje u iznosu od 1.965,33 EUR. Osim toga tuženik je osporio osnovu tužbenog zahtjeva. Isto tako je naveo da je ugovaranje odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i naknadi za osiguranje kredita izrijekom dopušteno pozitivnim propisima, da te ista odredba nije nepoštena, a posljedično niti ništetna, da ne uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te da je transparentna. Tuženik je pojasnio da su sporne naknade upravo naknade za usluge tuženika, a na koje naknade tuženik ima pravo sukladno svojim internim propisima, te da je takva ugovorna odredba sastavljena sukladno tada važećem Zakonu o bankama koji nije zabranjivao ovakvu vrstu naknada, kao ni Zakon o zaštiti potrošača i Zakon o potrošačkom kreditiranju. Povrh navedenog, tuženik se pozvao i na Pravilnik o naknadama za potrošačke kredite ("Narodne novine" broj 15/2014.) koji je u odredbi čl. 3. dopustio obračunavati i naplatiti sporne naknade. Stoga tuženik smatra da ugovaranje spornih naknada koje je izrijekom dopušteno pozitivnim propisima, ne može biti suprotno načelu savjesnosti i poštenja, te da odredba o spornim naknadama nije nepoštena, a posljedično ni ništetna. Tuženik je još naveo da pozivanje tužitelja na eventualni izostanak pregovora o predmetnoj ugovornoj odredbi nije dostatna pretpostavka za pravnu zaštitu potrošača u smislu primjenjivih propisa Europske unije i Republike Hrvatske. Pored toga tuženik smatra da čak i kada bi ugovorna odredba o spornim naknadama uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, što tuženik izričito osporava, da se naplaćeni iznosi naknada nikako ne bi mogli smatrati značajnim u smislu odredbe čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača. Tuženik je nastavno naveo da je predmetna odredba jasna, razumljiva i lako uočljiva, te da su tužitelju iznosi spornih naknada prije samog sklapanja Ugovora bili dobro poznati jer su isti određeni u fiksnom iznosu i nisu vezani nekim vanjskim kriterijima koji bi mogli utjecati na njihovu visinu, dok je tužitelj izabrao sklapanje ugovora s tuženikom. Tuženik smatra, a s obzirom na to da su sporne ugovorne odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, da nije niti dopušteno provoditi test (ne)poštenosti sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača. Dodatno je tuženik istaknuo da su sporne naknade obračunate i naplaćene sukladno objavljenoj Tarifi, odnosno Općim uvjetima poslovanja tuženika s građanima s kojim je tužitelj prilikom potpisa predmetnog Ugovora o kreditu upoznat, te je pristao na njihovu primjenu. Jednako tako, tuženik je osporio i zahtjev tužitelja za isplatom zateznih kamata iz razloga što se tuženik ne može smatrati nepoštenim stjecateljem jer je tijekom otplate kredita postupao u skladu s propisima kojima je regulirano tuženikovo poslovanje. Slijedom navedenog, tuženik je predložio odbiti tužbeni zahtjev tužitelja, kao neosnovan, uz obvezivanje tužitelja da tuženiku naknadi troškove parničnog postupka s pripadajućom zakonskim zateznim kamataima.

5. Sud je tijekom postupka izvršio uvid u presliku Ugovora o kreditu broj 9010990035 od dana 1. veljače 2006. (str. 8-12 spisa), presliku otplatne tablice s prikazom efektivne kamatne stope od 23. veljače 2006. (str. 7 spisa), tuženikove Opće uvjete poslovanja s građanima u primjeni od 1. studenoga 2004. (str. 24-32 spisa), saslušan je tužitelj (str. 42 spisa), te je izvršen uvid i ostalu dokumentaciju koja se nalazi u spisu.

6. Ovdje valja reći da je sud proveo sve dokaze predložene od parničnih stranaka jer su iste na ročištu održanom 24. rujna 2026. navele da nemaju daljnjih dokaznih prijedloga, te su odustale od svih predloženih, a neprovedenih dokaza i predložile su zaključenje glavne rasprave temeljem stanja spisa.

7. Na temelju tako izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/2023. i 146/2025.; dalje: ZPP), ovaj sud tužbeni zahtjev tužitelja nalazi osnovanim.

8. Među strankama nije sporno, a proizlazi i iz Ugovora o kreditu broj 9010990035 od 1. veljače 2006. (str. 8-12 spisa; dalje: Ugovor o kreditu) da je tužitelj kao korisnik kredita, isti sklopio s tuženikom kao kreditorom. Nadalje je utvrđeno da je tuženik tim Ugovorom o kreditu stavio na raspolaganje korisniku kredita nenamjenski kredit u iznosu od 85.129,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan korištenja kredita (čl. 1. i 2. Ugovora o kreditu), uz kamatu po kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno Odluci tuženika o kreditiranju građana, a koja je na dan sklapanja Ugovora iznosila 7,88% godišnje, te koja se obračunavala u CHF i koja je bila sadržana u anuitetima i dospijevala na naplatu zajedno s njima (čl. 4. Ugovora o kreditu). Isto tako je utvrđeno da je u odredbi čl. 7.2. Ugovora ugovoreno da se kredit i kamate otplaćuju u 180 jednaka mjesečna anuiteta plativo u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste tuženika važeće na dan plaćanja, prema otplatnoj tablici koja je sastavni dio Ugovora. Uvidom u navedeni Ugovor još je utvrđeno da se u odredbi čl. 12.3. korisnik kredita obvezao prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,00 % od iznosa kredita i premiju za osiguranje kredita u visini od 2,50 % sukladno odluci Banke o kreditiranju građana. Konačno, među strankama nije sporno da je tužitelj tuženiku 23. veljače 2006. platio iznos od 546,15 EUR s osnove ulazne naknade, te da je istog dana platio tuženiku i iznos od 1.419,18 EUR s osnove naknade za osiguranje kredita.

9. Saslušan u svrhu dokazivanja tužitelj je iskazao da je s tuženikom zaključio predmetni Ugovor o kreditu 2006., te da se radilo o nenamjenskom hipotekarnom kreditu koji je podigao za kupnju kuće u Kustošiji. Sa sredstvima predmetnog kredita je kupio navedenu kuću u Kustošiji te je zajedno sa suprugom i djecom u njoj živio jedno kraće vrijeme od nekoliko mjeseci, te ju je odmah nakon toga morao prodati jer više nije mogao ispunjavati svoje financijske obveze s obzirom na to da mu je u to vrijeme posao počeo propadati. U toj kući nikada nije imao otvoren obrt ili firmu, te tu kuću nikada nije koristio za bilo kakvu poslovnu djelatnost. Predmetni Ugovor o kreditu je zaključio uz valutnu klauzulu u CHF i uz promjenjivu kamatnu stopu, a na takav kredit se odlučio zato što mu je tako bilo ponuđeno od strane banke te mu je tom prilikom

rečeno da je to najpovoljniji kredit. Zaposlenik tuženika mu prilikom zaključenja Ugovora nije posebno objašnjavao pojedine odredbe te ga nije upozorio na mogućnost naglog porasta tečaja CHF, a ne sjeća se da mu je bilo što rekao o tome na koji način se mijenja kamatna stopa i o čemu to ovisi. Što se tiče predmetne naknade za obradu kredita zaposlenik tuženika mu je rekao jedino da istu treba platiti, a nije mu posebno objašnjavao na što se ta naknada odnosi i zašto se naplaćuje u tom iznosu. U odnosu na naknadu za osiguranje kredita zaposlenik tuženika mu je samo rekao da to treba platiti, te mu je rekao da banka ima svog osiguratelja, ali se ne sjeća kojeg te je njegov kredit bio osiguran i on je tu naknadu platio. Međutim, njemu osiguranje nije podmirilo bilo kakav iznos kredita, te se ne sjeća niti da bi mi djelatnik tuženika objasnio koji su rizici pokriveni ugovorenim osiguranjem. Ne zna na koji način su mu predmetne naknade naplaćene, ali zna da je ih platio, jer je iste morao platiti s obzirom na to da mu inače kredit ne bi bio odobren. Kredit je otplatio u cijelosti i to na način da je jedan dio otplatio kada je prodao kuću u Kustošiji, a ostatak je otplatio kako su dospijevale rate, međutim, otplatio ga je prijevremeno. Ugovor o kreditu je ovjerio i kod javnog bilježnika čijeg se imena ne sjeća, ali se nalazio negdje u Gajnicama. Međutim, niti javni bilježnik mu nije ništa govorio o pojedinim odredbama Ugovora, pa tako ni o predmetnim odredbama vezanim za naknadu za osiguranje kredita i za obradu kredita. Još je naveo i da mu nije bilo rečeno da može izabrati osiguratelja kredita. Ugovor o kreditu je pročitao, međutim, nije ništa razumio, te tako nije niti mogao utjecati na pojedine odredbe Ugovora.

10. Sud je, kao životan, logičan i uvjerljiv, prihvatio iskaz tužitelja u bitnom dijelovima u kojima je isti sukladan s ostalim provedenim dokazima i to prije svega s Ugovorom o kreditu.

11. Slijedom navedenog, valja reći da je iz iskaza tužitelja utvrđeno da je prilikom sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu i plaćanja predmetnih naknada za obradu kreditnog zahtjeva i osiguranje kredita isti imao svojstvo potrošača u smislu odredbe čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003.; dalje: ZKP), dok tuženik nije dokazao drugačije. Naime, tužitelj je iskazao da je sa sredstvima predmetnog kredita kupio kuću u Kustošiji te je zajedno sa suprugom i djecom u njoj živio jedno kraće vrijeme od nekoliko mjeseci, kao i da u toj kući nikada nije imao otvoren obrt ili firmu, te tu kuću nikada nije koristio za bilo kakvu poslovnu djelatnost.

12. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZKP-a ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno odredbi čl. 81. st. 2. ZKP-a, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZKP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava.

13. U odredbi čl. 4. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/2005.) propisano je da su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja. Isto tako u odredbi čl. 6. ZOO-a propisana je zabrana ostvarivanja prava iz obveznog odnosa suprotno svrsi zbog koje je ono propisom ustanovljeno ili priznato. Nastavno, u odredbi čl. 7. st.

1. ZOO-a propisano je da sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba, dok je odredbom čl. 10. st. 2. ZOO-a propisano da je sudionik u obveznom odnosu dužan u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima (pažnja dobrog stručnjaka). Konačno, u odredbi čl. 322. ZOO-a propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

14. Iz provedenih dokaza, a imajući u vidu navedene zakonske odredbe, proizlazi da je odredba čl. 12.3. Ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,00 % od iznosa kredita i naknada za osiguranje kredita u visini od 2,50 %, ništetna, te predstavlja nepoštenu odredbu u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a. Ovo stoga što je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen bez pojedinačnog pregovaranja o takvoj ugovornoj odredbi, pa je na taj način tužitelj kao potrošač stavljen u neravnotežan položaj u odnosu na tuženika kao trgovca. Naime, odredba čl. 12.3. Ugovora o kreditu, koja visinu naknade za obradu kreditnog zahtjeva i naknade za osiguranje kredita čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez istovremeno preciznog označavanja na što se iste naknade odnose, odnosno bez informacija o načinu određivanja tih naknada i kod kojeg osiguranja i od kojih rizika je osiguran kredit, uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika. Tužitelju se prilikom zaključenja Ugovora o kreditu trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade za obradu kreditnog zahtjeva i objasniti mu na što se ista točno odnosi, pojedinačno o tome pregovarati i na taj način mu kao potrošaču omogućiti da pristane na takvu odredbu (koja jasno definira uvjete i razloge naplaćivanja naknade). Također mu je trebalo objasniti razloge ugovaranja naknade za osiguranje kredita te mu pojasniti kod kojeg osiguranja je njegov kredit osiguran i zašto baš kod tog osiguranja, kao i koji rizici su takvim osiguranjem obuhvaćeni. Naime, po ocjeni ovog suda tužitelj je u okviru njegovih sposobnosti i potreba, primijenio svu dužnu pažnju koja se od njega i mogla očekivati, dok tuženik nije dokazao da bi o predmetnoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarao, niti da je eventualno tužitelju ostavio drugu opciju, osim predmetne u kojoj su tužitelju, uz obvezu otplata mjesečnih obroka, nametnute još dvije materijalne obveze, a da za to isti nije bio informiran na transparentan i potpuni način te bez kojih mu kredit ne bi bio odobren. Isto tako valja reći da, predmetna odredba Ugovora o kreditu, suprotno tvrdnji tuženika, nije jasna i lako razumljiva, jer osim same visine takvih naknada (naknada za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,0% od iznosa kredita, a naknada za osiguranje kredita u visini od 2,50% od iznosa kredita) u navedenoj odredbi nije pojašnjeno od čega se točno sastoje troškovi zaključenja Ugovora o kreditu koji se naplaćuju i jesu li takvi troškovi realni, kao ni zbog čega se naknada za osiguranje naplaćuje baš u toj visini. Također valja istaknuti da tuženik nije dokazao opravdanost naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva, odnosno nije dokazao odgovara li iznos naplaćene naknade stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, niti je dokazao koliko je točno iznosila premija osiguranja, kod kojeg osiguratelja je kredit bio osiguran, ni od kojih rizika. Slijedom iznesenog, ovaj sud ocjenjuje da je uslijed navedenog postupanja tuženika došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stanaka jer su s jedne strane naplaćene navedene naknade bez točnog pojašnjenja na što se iste konkretno odnose, a s druge strane je zbog istih tužitelju, suprotno načelu savjestnosti i poštenja, uvećana financijska obveza po kreditu, a koja povreda se ne može smatrati povredom

manjeg značaja. Ovdje još kod ocjene postupanja suprotno načelu savjesnosti i poštenja (zahtjev dobre vjere) valja reći da tuženik, po ocjeni ovog suda, prilikom zaključenja Ugovora o kreditu nije uzeo u obzir zakonite interese tužitelja kao potrošača jer se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru i jer se o predmetnoj odredbi, a kako je to navedeno, nije pregovaralo. Još valja dodati da se ocjena uzrokuje li se predmetnom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, određuje ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorenih naknada, već i ocjenom ograničenosti potrošača u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu, nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade) u slučaju neprihvatanja te odredbe. U konkretnom slučaju je tužitelj kao potrošač pri sklapanju Ugovora o kreditu bio ograničen uvjetima banke, pa stoga, po ocjeni ovog suda, tuženik nije postupao u dobroj vjeri, dok tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti za pregovaranje oko predmetne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i osiguranje kredita, niti oko prihvatanja iste, a što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024., Rev-673/2023-3 od 13. veljače 2024., Rev-1051/2023-2 od 3. travnja 2024. i Rev-715/2024 od 22. svibnja 2024.). Također valja reći da se kod provođenja testa poštenosti mora preispitati tiče li se navodna nepoštenost spornih odredaba, među ostalim, odnosa između iznosa naknada te zauzvrat pruženih usluga (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u presudi Rev-266/2024-2 od 9. listopada 2024.). Kako iz gore navedenog proizlazi da tužitelj nije bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje predmetnih naknada, te da mu bez predmetne ugovorne odredbe kredit ne bi bio odobren, kao i da se o tome nije pregovaralo, tako, po ocjeni ovog suda, tužitelj nije imao saznanja o krajnjoj svrsi takvih naknada.

15. Ovdje još u odnosu na pozivanje tuženika na Opće uvjete poslovanja s građanima u primjeni od 1. studenoga 2004. (str. 24-32 spisa) valja reći da se podaci iz istih ne mogu smatrati potpunim informiranjem potrošača, dok je Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite ("Narodne novine" broj 15/2014.), na koji se tuženik poziva, na snazi od 14. veljače 2014., te se isti, dakle, u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije primjenjivao.

16. Slijedom svega navedenog, utvrđeno je da je ništetna odredba čl. 12.3. Ugovora o kreditu kojem je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva i naknada za osiguranje kredita, te je stoga odlučeno kao u t. I. izreke ove presude.

17. Prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Nadalje, sukladno odredbi čl. 323. st. 2. ZOO-a, ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran je svome suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

18. Kako je iz nespornih navoda stranaka, utvrđeno da je tužitelj 23. veljače 2006. platio tuženiku s osnove naknade za obradu kreditnog zahtjeva (tzv. ulazne naknade) iznos od 546,15 EUR, te s osnove naknade za osiguranje kredita iznos od 1.419,18

EUR, tako je, sukladno gore citiranim odredbama, naloženo tuženiku isplatiti tužitelju navedene iznose. Na dosuđene iznose tužitelju su dosuđene zatezne kamate tekuće od dana plaćanja navedenih naknada dakle, od 23. veljače 2006. do isplate, a na temelju odredbe čl. 1115. ZOO-a, a imajući u vidu da tuženik nije bio savjestan jer je isključivo on sastavio predmetni Ugovor o kreditu, te ga je tužitelju predložio s unaprijed pripremljenim sadržajem. Visina stope zatezne kamate za razdoblje do 31. prosinca 2007. je određena sukladno Uredbi o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine" broj 153/2004.), a nakon toga sukladno odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a. Slijedom navedenoga odlučeno je kao u t. II. i III. izreke ove presude.

19. Konačno, valja reći da nije osnovan prigovor zastare istaknut od strane tuženika za utuženo potraživanje tužitelja. Naime, prema pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2) zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Kako t. I. izreke ove presude još nije pravomoćna, tako u konkretnom slučaju za potraživanje tužitelja nije niti počeo teći petogodišnji zastarni rok koji se primjenjuje kod instituta stjecanja bez osnove, sukladno odredbi čl. 225. ZOO-a.

20. Odluka o troškovima parničnog postupka se temelji na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a. Troškovi su odmjereni prema vrijednosti predmeta spora u iznosu od 1.965,33 EUR (546,15 EUR+1.419,18 EUR) utvrđenoj na ročištu 24. rujna 2026. Naime, prema Zaključku sa sastanka predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Su IV-100/2026-3 održanog 23. travnja 2026., u slučaju postojanja i deklaratornog i kondemnatornog zahtjeva u kojem osnovanost kondemnatornog zahtjeva ovisi o osnovanosti deklaratornog zahtjeva vrijednost predmeta spora određuje se prema vrijednosti kondemnatornog zahtjeva. Stoga je u konkretnom slučaju mjerodavna vrijednost predmeta spora u visini zahtjeva za isplatu (tako i Županijski sud u Puli-Pola u presudi poslovni broj GŽ-1313/2023-2 od 27. studenoga 2023.).

21. Troškovi su odmjereni prema troškovniku stranke, a sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023.; dalje: Tarifa) po kojoj vrijednost jednog boda iznosi 2,00 EUR, te sukladno odredbama Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj 118/2018. i 51/2023.).

22. Tako je tužitelju dosuđen trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u iznosu od 750,00 EUR. Isti trošak se odnosi na sastavljanje tužbe od 19. veljače 2025. u iznosu od 200,00 EUR (100 bodova-Tbr. 7/1 Tarife), sastavljanje podneska od 28. svibnja 2025. u iznosu od 200,00 EUR (100 bodova-Tbr. 8/1 Tarife), zastupanje na ročištu 24. rujna 2026. u iznosu od 200,00 EUR (100 bodova-Tbr. 9/1 Tarife), te PDV (25%) na navedene radnje u ukupnom iznosu od 150,00 EUR. Tužitelju je isto tako priznat trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 33,23 EUR, te sudske pristojbe za presudu u iznosu od 140,00 EUR. Stoga su tužitelju priznati troškovi parničnog postupka u ukupnom iznosu od 923,23 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje, sukladno odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, teku od presuđenja, odnosno od 30. rujna 2026. do isplate po stopi određenoj u odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a. Slijedom navedenog odlučeno je kao u t. IV. izreke.

23. Međutim, tužitelju nije priznat trošak pristupa punomoćnika na ročište za objavu i uručenje presude s obzirom na to da isti nije bio potreban za vođenje ovog postupka jer tužitelj presudu može preuzeti neposredno u sudu ili putem internetske stranice e-oglasna ploča sudova (čl. 335. st. 9. i 10. ZPP-a). Osim toga valja reći da to što je u Tbr. 9/3 Tarife određeno da odvjetniku pripada nagrada za ročište na kojem se objavljuje presuda, ne isključuje primjenu odredbe čl. 155. ZPP-a u kojoj je propisano da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice.

24. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u t. IV. izreke ove presude.

Zagreb, 30. rujna 2026.

Sutkinja
Brankica Bobšić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi pismeno u 3 primjeraka, putem ovoga suda. O žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA

1. Tužitelju po odvj. uz rješenje za plaćanje pristojbe za presudu u iznosu 140,00 EUR
2. Tuženiku po odvj.

Broj zapisa: **9-3088d-ec809**

Kontrolni broj: **0b9c0-13bbe-ab5e5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.